

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/581/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6313202096
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6313202096.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa V. W., narodeného XX.XX.XXXX, bytom W., M. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Richardom Piliarom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Brezno, Školská 4, proti odporcovi Q. V., narodeného XX.XX.XXXX, bytom A. - D. S., A. XXXX/XX, prechodne bytom W., B. č. XX, o zaplatenie 2 010 € s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 4C/245/2013-32 zo dňa 02. 12. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 99,33 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Richarda Piliara, advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2 010 € s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke uzavretej medzi účastníkmi konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nárok navrhovateľa považoval v plnom rozsahu za odôvodnený vychádzajúc najmä zo skutočností uvedených v uznaní dlhu zo dňa 06. 12. 2012, ako aj z vyjadrení navrhovateľa, keď mal za preukázané, že odporca dňa 06. 12. 2012 potvrdil, že z titulu ústnej zmluvy o pôžičke uzavretej s navrhovateľom dňa 18. 10. 2012 je ako dlžník povinný zaplatiť mu sumu 1.690 € a na základe ďalšej ústnej pôžičky uzavretej s navrhovateľom dňa 27. 09. 2012 je povinný zaplatiť mu sumu 320 €. Z písomného uznania dlhu zo dňa 06. 12. 2012 preto okresnému súdu vyplynulo, že odporca sa navrhovateľovi zaviazal zaplatiť celkovú sumu 2.010 €. Uznanie dlhu v písomnej forme je podpísané odporcom, ktorého podpis je i úradne overený a dlh sa zaviazal navrhovateľovi vrátiť najneskôr do júna 2016. Súčasne sa zaviazal splácať vyššie uvedený dlh v pravidelných mesačných splátkach po 50 € splatných do konca príslušného kalendárneho mesiaca počínajúc mesiacom december 2012, a to až do jeho úplného zaplatenia s tým, že ak sa ako dlžník omešká so zaplatením niektorej splátky riadne a včas, teda neuhradením ktorejkoľvek zo splátok sa stáva zročným celý dlh. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal súd za preukázané, že odporca svoj dlh voči navrhovateľovi uznal čo do dôvodu ako aj do výšky, toto uvedené uznanie je určité a zrozumiteľné, ak z uznania dlhu vyplýva, že dlh vznikol na základe vyššie uvedených ústne uzavretých pôžičiek, ktoré mu navrhovateľ poskytol spolu vo výške 2.010 €. Keďže odporca uvedené sumy navrhovateľovi nezaplatil napriek tomu, že sa v uznaní dlhu na to zaviazal, nedošlo ani k úhrade splátok vo výške 50 € mesačne, odporca sa domáhal vrátenia týchto finančných prostriedkov dôvodne. Keďže so zaplatením dlhu sa odporca dostal do omeškania počnúc

dňom 01. 01. 2013, zaviazal okresný súd odporcu aj k úhrade príslušenstva, a to úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.010 €. Na záver okresný súd uviedol, že vyjadrenie odporcu, že uznanie dlhu podpísal v tiesne považoval za irelevantné, nakoľko na preukázanie tohto svojho vyjadrenia odporca neposkytol súdu žiadne dôkazy. Okresný súd preto pri vyhodnotení dokazovania vychádzal z vyjadrenia navrhovateľa v tom smere, že odporca mal dostatok času preštudovať si predmetné uznanie dlhu, toto dobrovoľne podpísal, o čom svedčí objektívne aj skutočnosť, že podpis odporcu je úradne overený. V prípade, ak mal teda odporca dostatok času ísť na príslušný orgán za účelom overenia svojho podpisu je zrejmé, že mal dostatok času aj na preštudovanie a podpísanie uznania dlhu. Aj ďalšie vyjadrenie odporcu o tom, že navrhovateľovi poskytol súčinnosť pri sprostredkovaní pôžičky vo výške 10.000 € slúžiacej na zbavenie farchy na nehnuteľnosti patriacej v tom čase navrhovateľovi, okresný súd považoval za irelevantné, pretože nemá žiaden súvis s predmetným konaním, nakoľko z písomného uznania dlhu zo dňa 06. 12. 2012 nepochybne vyplýva povinnosť odporcu zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu z dôvodu uzavretých zmlúv o pôžičkách.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie odporca, pretože ako uviedol : „rozsudok, ktorý bol vydaný Okresným súdom v Brezne, s takým verdiktom nesúhlasím, pretože ja som si žiadnu pôžičku od p. W. nezobral, i keď som mu bol podpísať nejaký papier“. Zotrvál preto na svojej výpovedi na pojednávaní a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok „prešetril“ a urobil tak podľa skutočnej pravdy.

Navrhovateľ k odvolaniu odporcu v písomnom vyjadrení uviedol, že v odvolaní odporca neuvádza žiadne nové právne alebo skutkové okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na správnosť a úplnosť napadnutého rozsudku. Odvolanie považuje za účelové len z dôvodu, aby rozsudok nenadobudol právoplatnosť. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k najzásadnejším argumentom uvádzaným odporcom v odvolaní, odvolací súd dodáva nasledovné :

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010). Okresný súd sa s každou jednotlivou námietkou odporcu, na ktoré poukazoval tak na pojednávaní, ako aj vo svojich písomných podaniach aj v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia vysporiadal. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku navrhovateľa. Obsah odvolania je takmer zhodný s vyjadreniami odporcu pred prvostupňovým súdom, a preto aj samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam odporcu je úplné, teda aj pokiaľ

ide o samotné odvolanie. Odporca v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom.

Aj odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom okresného súdu spočívajúcim v tom, že uznanie dlhu zo dňa 06. 12. 2012 spĺňa požiadavky ust. § 558 Občianskeho zákonníka.

Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlhu dlh existoval. Tento právny úkon, okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejmý dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí mať písomnú formu, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť.

Uznaním dlhu však nevzniká nový záväzok. Na základe neho však dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia lehota. V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Naopak, dlžník, ktorý namieta, že dlh v čase uznania neexistoval alebo že zanikol, napr. splnením alebo inak, by uvedené skutočnosti musel preukázať.

Vzhľadom na vyššie uvedený právny záver o vyvrátiteľnej právnej domnienke založenej písomným uznaním dlhu vznikla práve odporcovi povinnosť preukázať tvrdenia spočívajúce v tom, že mu vyššie uvedené pôžičky neboli poskytnuté. Tak okresný ako aj odvolací súd opätovne poukazuje na to, že odporca žiadnym spôsobom neoznačil ani nenavrhol dôkazy na preukázanie týchto tvrdení.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Vzhľadom na tú skutočnosť, že dôvod dlhu bol v uznávacom prejave výslovne uvedený, ako aj jeho výška, uvedený právny úkon bol urobený v predpísanej forme, pričom podpis odporcu bol navyše úradne overený, je nutné konštatovať, že odporca neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že dlh v čase uznávacieho prejavu neexistoval, prípadne nespochybnil ani jeho výšku. Predmetné uznanie dlhu spĺňa aj požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti a nevzbudzuje žiadne pochybnosti o jeho obsahu. Potom tak okresný, ako aj odvolací súd konštatuje, že ide o právny úkon platný, v súlade so zákonom.

Okresný súd sa preto správne v odôvodnení rozhodnutia zamerával len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Okresný súd správne rozhodol i o náhrade trov prvostupňového konania, ak rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní, nakoľko navrhovateľka bola v konaní v celom rozsahu úspešná. Zároveň rozhodol o trovách právneho zastúpenia v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), preto odvolací súd potvrdil i tento súvisiaci výrok.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. V odvolacom konaní odporca úspešný nebol. Naopak, úspešný bol navrhovateľ, ktorý si riadne a včas uplatnil trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, a to za vyjadrenie k odvolaniu - 1 úkon právnej služby, ktorého hodnota bola stanovená vo výške 91,29 € v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, v spojení s ust. § 14a ods. 1 písm. c) vyhlášky + 1 x režijný paušál vo výške 8,04 € v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky. Spolu tak trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní predstavujú sumu 99,33 €, ktoré trovy odvolacieho konania je odporca povinný nahradiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu, advokáta, v súlade s ust. § 149 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.